

A Pécsi Ítéltábla Györe Lászlóné dr. ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a **N.** elnök által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen egyéb támogatás megfizetése iránt indított perében a ... Törvényszék 2016. július 4. napján kelt ... számú ítélete ellen az alperes által 13. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 5.000 (ötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes a felperesi vízitársulat tagja. A felperes 2012 májusában hatályos alapszabályának 9.6.5. pontja kimondta, hogy a felperes küldöttgyűlésének hatáskörbe tartozik a tagok részére egyéb támogatás jogcímén fizetési kötelezettség megállapítása.

A felperes vízitársulat 2012. április 24-én tartott küldöttgyűlésén meghozták a 9/2012.(IV.24.) számú határozatot, amellyel minden tagra kötelező érvényű közcélú alapfeladatok ellátásához való (egyéb) támogatás bevezetéséről döntöttek. A küldöttgyűlési határozat 2012. és 2013. évekre vonatkozott.

A felperes vízitársulat a 2014. május 29. napján tartott küldöttgyűlésén meghozott 18/2014.(V.29.) számú határozattal a 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozatban 2012-2013. évekre meghatározott közcélú alapfeladatok ellátásához való (egyéb) támogatás mértékét 2013. évre vonatkozóan módosította, a támogatás kategóriánkénti mértékét 0 forint/hektár értékben állapította meg.

A ... Törvényszék a 2015. február 12. napján kelt és jogerős .../3. számú ítéletével a 18/2014.(V.29.) számú határozatot hatályon kívül helyezte.

Az alperes 2012. évre a megállapított egyéb hozzájárulást a felperes részére megfizette.

A felperes 2014. október 1. napjától végelszámolás alatt áll.

A felperes 2015. február 24-én jogi képviselője útján felszólította az alperest a 9/2012.(IV.24.) számú határozat alapján, hogy fizessen meg 76.407 forintot a 2013. évre megállapított közcélú alapfeladatok ellátásához való (egyéb) támogatás címén. Az alperes a fizetési felszólításnak nem tett eleget, a felperes követelését fizetési meghagyásos eljárásban érvényesítette, a fizetési meghagyás ellen az alperes ellentmondást terjesztett elő, ezáltal az eljárás perré alakult.

A felperes keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 76.410 forint tőke és annak 2015. április 28-tól a kifizetés napjáig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 301.§ (1) bekezdése szerinti kamatai és perköltség megfizetésére. A felperes a keresetét arra alapította, hogy a 2012. április 24. napján tartott küldöttgyűlés időpontjában hatályos, a vízitársulatokról szóló 2009. évi CXLIV. törvény (Vt.tv.) 30.§ (1) bekezdése és 41.§ (1) bekezdése lehetővé tették a küldöttgyűlés számára egyéb támogatás címén fizetési kötelezettség megállapítását a tagok részére. Utalt arra is, hogy a felperes alapszabálya szerint is lehetőség volt egyéb tagi hozzájárulás címén fizetési kötelezettség megállapítására, a 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozat pedig 2012. és 2013. évekre is hatályos volt. Miután a ... Törvényszék a 18/2014.(V.29.) számú határozatot hatályon kívül helyezte, az alperes fizetési kötelezettsége 2013. év vonatkozásában továbbra is fennáll.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozat a 2012. évi CCXIII. törvény hatálybalépésével, 2012. december 28-án a törvény erejénél fogva hatálytalanná vált. Hivatkozott arra, hogy a 2012. évi CCXIII. törvény 69.§-a módosította a Vt.tv.41.§-át, amely a társulati feladatok ellátása érdekében a tagok fizetési kötelezettsége mértékének meghatározását a korábbi küldöttgyűlési hatáskörből közgyűlési hatáskörbe utalta. Hivatkozott végül arra is, hogy a felperesi követelés jó erkölcsbe ütközik, mivel a felperes közel három éve érdemi tevékenységet nem végez, ugyanakkor a személyi kiadásai megnövekedtek. Álláspontja szerint a befizetett tagdíjak a végelszámolás során a tagok részére visszajárnak.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 76.410 forintot és annak 2015. április 28-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 27.700 forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Megállapította ítélete indokolásában, hogy a felperes 9/2012.(IV.24.) számú küldöttgyűlési határozatának meghozatalakor a Vt.tv. hatályos 30.§ (1) bekezdés c) pontja a küldöttgyűlés hatáskörébe utalta az egyéb támogatások mértékének meghatározását. A 9/2012.(IV.24.) számú küldöttgyűlési határozat bírósági felülvizsgálata iránti per nem volt folyamatban. A jelen peres eljárás során sem vitatta az alperes a határozat jogszerűségét. A felperesi küldöttgyűlés 2012. április 24-én jogszerűen állapította meg a minden tagra kötelező érvényű közcélú alapfeladatok ellátásához való egyéb támogatás bevezetését 2012. és 2013. évekre vonatkozóan.

Nem fogadta el az alperesnek azt az álláspontját, hogy a 2012. évi CCXIII. törvény 2012. december 28. napjával történt hatálybalépésével a 9/2012.(IV.24.) számú határozat hatályát veszítette volna, megállapítva, hogy a módosult jogszabály lehetővé tette a vízitársulat számára, hogy a küldöttgyűlésen a jelenlévő tagok többségi határozatával fizetési kötelezettséget állapítson meg.

Hivatkozott továbbá a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15.§ (1) és (2) bekezdésére, amely a visszamenőleges hatály tilalmát mondja ki.

A Vt.tv.-t érintő 2012. december 28. napjától hatályos módosítás vonatkozásában megállapította, hogy a jogalkotó a tagot a jogszabály alapján terhelő társulati hozzájárulással kapcsolatos

kötelezettsége alól felmentette, és ezt a kötelezettséget a továbbiakban kötelező erővel nem kívánta szabályozni. Ugyanakkor vizitársulatokat nem kívánta megfosztani annak meghatározása lehetőségétől, így azt az összecszerülésre is kiterjedően a küldöttgyűlés, majd a közgyűlés hatáskörébe utalta.

Nem fogadta el az alperesnek azt az álláspontját sem, hogy a követelés jó erkölcsbe ütközik. Kifejtette, hogy a jó erkölcsbe ütközés, mint jogi norma, kötelmi jogi kategória. Jelen per tárgya nem a felek egymás között kötött szerződése, így a követelés jó erkölcsbe ütközésére érdemben nem lehet hivatkozni.

Helytállónak találta az elsőfokú bíróság a felperesnek azt az álláspontját is, hogy a vízgazdálkodási társulatok szabályozásának alakulása nem releváns a felek jogvitája vonatkozásában.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása, valamint a felperes perköltségben való marasztalása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítéletből nem derül ki, hogy az elsőfokú bíróság az alperes jogi érveit elbírált-e egyáltalán vagy csak indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

Hivatkozott arra, hogy a ... Törvényszék előtt folyamatban volt elsőfokú eljárásban benyújtott érdemi ellenkérelmében részletesen kifejtette jogi álláspontját, amelyet törvényes képviselője a tárgyaláson ki is egészített. A 2012. június 26-án kelt beadványban további jogi érveket hozott fel, az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában azonban ezekre nem tért ki.

Nem tért ki az elsőfokú bíróság az alperesnek arra a védekezésére, hogy a vizitársulat 2014-ig közjogi személy volt, ezért a rá vonatkozó szabályozás is kógens jellegű volt. A közjogi jogi személyként 2012. december 28-a után csak önkéntes támogatást szedhetett be a jogszabály módosításra tekintettel, illetve tagjainak illet a jogszabályi változásnak megfelelően csak a közgyűlésen írhatott elő. A korábban közjogi jogi személyként a kényszertagságból fakadóan előírt fizetési kötelezettség ezért hatálytalanná vált, az utóbb polgári jogi kötelelemnek nem tekinthető, mert létrejött a polgári jogi szabályoknak nem felelt meg.

Nem reagált az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában arra az alperesi érvelésre sem, hogy mind a Vt.tv., mind a felperesi követelés alapjaként tekintett 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozat közcélú tevékenység, illetve közcélú alapfeladatok ellátása érdekében tette lehetővé, illetve írta elő az egyéb támogatást. A felperes küldöttgyűlése 2014 tavaszán eltörölte a 2013. évi, 2014-ben egyébként még nem esedékes fizetési kötelezettséget, majd a felperes közcélú tevékenysége 2015. január 1-jén megszűnt. Amikor a felperes 2015 tavaszán a 2013. évre előírt fizetést követelte, annak causája már megszűnt, a kötelelemnek a keletkezéskori alapvető körülményei teljes mértékben megváltoztak. A felperesi követelés a clausula rebus sic stantibus elvébe és a jóhiszeműség és tisztesség elvébe ütközik.

A jogalkotó 2012. december 28-ától kezdődően a hozzájárulást önkéntesnek minősítette, így az polgári jogi szempontból naturalis obligationnak tekinthető, a felperes azt bírói úton nem követelheti.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen állapította meg, hogy „A 2012. évi CCXIII. törvény 2012. december 28. napjával történő hatálybalépésével a módosult jogszabály lehetővé tette a felperesi vizitársulat számára, hogy a küldöttgyűlésen fizetési kötelezettséget állapítson meg.” Előadta, hogy ez a megállapítás nélkülözi a jogszabályi alapot, hiszen a 2012. évi

CCXIII. törvény éppen akként módosította a Vt.tv.-t, hogy onnantól kezdve csak közgyűlésen lehetett tagi támogatás fizetési kötelezettségét megszavazni.

Fellebbezésében kifejtett álláspontja szerint a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15.§-a kimondja a visszamenőleges hatály tilalmát, de az az alóli mentesülésre éppen az adott törvény 15.§ (2) bekezdése nyújt lehetőséget.

Érvelése szerint a közgyűlés a vizitársulatok, mint közjogi személyek kényszertagságából eredő, közvetett képviselete által előírható egyéb támogatás lehetőségét 2012. december 28-án felváltotta a magánautonómia szabályai szerint közvetlen képviseleten alapuló, önkéntes támogatás lehetősége. Ez a 2012. év végén bekövetkezett alapvető jogszabályi változás tette hatálytalanná, így nem megítélhetővé a 2012. december 28-a előtti időpontban, de későbbi időszakra vonatkozó követelést.

Vitatta az elsőfokú bíróság ítéletének azt a megállapítását, hogy jóhiszeműségre vonatkozó Ptk.200.§ (2) bekezdése a perbeli kötelmi viszonyra ne lenne alkalmazható. Ebben a körben utalta a Ptk.198.§-ára.

Nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával sem, hogy a vízgazdálkodási társulatok szabályozásának alakulása a felek jogvitájára nem hatott ki.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte az elsőfokú ítéletben kifejtett helyes indokok alapján, utalva a felperes által indított, tárgyában azonos perekben a ... Ítéltábla által .../4., illetve a ... Ítéltábla által .../5. számon hozott jogerős ítéletekben foglaltakra is.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg. Arra helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az alperes elsőfokú eljárásban előterjesztett jogi érveire maradéktalanul nem tért ki, azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint emiatt az elsőfokú eljárás megismétlésére, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nincs szükség. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben foglalt jogi indokokat - a fellebbezésben foglaltakra tekintettel - a következőkkel egészíti ki:

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, és a perben az alperes sem vitatta, hogy a 9/2014.(IV.24.) számú határozat meghozatalakor az akkor hatályos Vt.tv.30.§ (1) bekezdés c) pontja, illetve 41.§ (1) bekezdése, valamint a felperes alapszabálya alapján lehetősége volt a felperes küldöttgyűlésének „egyéb támogatás” címén a tagokra kötelező fizetési kötelezettség megállapítására. Az a tény, hogy 2012. december 28-ától a 2012. évi CCXIII. törvény hatálybalépésével a Vt.tv.41.§-ában korábban „egyéb” támogatás kifejezés „önkéntes” támogatás kifejezésre módosult, illetőleg a küldöttgyűlési hatáskörből közgyűlési hatáskörbe utalta a jogalkotó a tagok fizetési kötelezettsége mértékének meghatározását, a 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozatot nem tette hatálytalanná.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2.§ (2) bekezdése szerint jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.

A vízitársulatokról szóló 2009. évi CXLIV. törvény módosítására vonatkozó 2012. évi CCXIII. törvény 2012. december 28-át megelőző időszakra nem vonhatta el vagy korlátozhatta a vízitársulat küldöttgyűlésének a Vt.tv.30.§ (1) bekezdése c) pontján alapuló jogát arra vonatkozóan, hogy egyéb támogatás fizetésére vonatkozó kötelezettséget írjon elő a tagjai számára, ezért a jogszabály módosítástól függetlenül a jogszabály módosítást hatálybalépését megelőzően érvényesen meghozott, bíróság előtt meg nem támadott felperesi küldöttgyűlési határozat továbbra is hatályos rendelkezései a tagok számára kötelezőek.

Az Alkotmánybíróság a 3062/2012.(VII.26.) AB határozat 88. pontjában kifejtette, hogy következetes alkotmánybíróági gyakorlat alakult ki abban a tekintetben, hogy valamely jogszabály nem csupán akkor minősülhet a visszaható hatályú jogalkotás tilalmába ütközőnek, ha a jogszabályt a jogalkotó visszamenőlegesen léptette hatályba, hanem akkor is, ha a hatályba léptetés nem visszamenőlegesen történt ugyan, de a jogszabály rendelkezéseit - erre irányuló kifejezett rendelkezés szerint - a jogszabály hatálybalépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell [57/1994.(XI.17.) AB határozat, ABH 1994, 316, 324.].

A perbeli esetben azonban a Vt.tv. módosítását kimondó 2012. évi CCXIII. törvény nem mondta ki sem azt, hogy a jogszabály módosítás visszamenőlegesen lép hatályba, sem pedig azt, hogy a módosított jogszabályi rendelkezéseket a jogszabály módosítás hatálybalépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell, így tehát e jogszabály módosítás nem ütközött a visszaható hatályú jogalkotás tilalmába, azt a hatálybalépését követően keletkezett jogviszonyokra kellett alkalmazni a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15.§ (1) bekezdése alapján, a hatálybalépése előtti kötelezettségeket nem érintette.

Tévesen hivatkozott fellebbezésében az alperes arra, hogy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15.§ (2) bekezdése lehetőséget nyújt a visszamenőleges hatály tilalma alóli mentesülésre. Ez a szabály ennek éppen az ellenkezőjét mondja ki, egyértelmű rendelkezést tartalmaz a tekintetben, hogy a jogszabályi rendelkezést - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a hatálya alatt keletkezett tényekre és jogviszonyokra a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell, ami a perbeli esetben azt jelenti, hogy a Vt.tv. 2012. április 24-én hatályos, utóbb módosított rendelkezéseit a 2012. április 24-én meghozott küldöttgyűlési határozat tekintetében alkalmazni kell, vagyis téves az alperesnek az a perbeli hivatkozása, hogy a jogszabály módosítást követően a jogszabályváltozásra tekintettel a 9/2012.(IV.24.) számú küldöttgyűlési határozat a törvény erejénél fogva hatályát veszítette.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 198.§ (3) bekezdése értelmében szolgáltatásra irányuló kötelezettség és jogosultság jogszabályból vagy hatósági rendelkezésből szerződéskötés nélkül is keletkezhethet, ha a jogszabály vagy a törvényes jogkörében eljáró hatóság így rendelkezik, és a kötelezettet, a jogosultat és a szolgáltatást kellő pontossággal meghatározza. Ebben az esetben - jogszabály vagy hatóság eltérő rendelkezése hiányában - a szerződésre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni.

A perbeli esetben a jogszabályi felhatalmazás alapján a felperes küldöttgyűlése által meghozott határozat nem minősül jogszabályból vagy hatósági rendelkezésből szerződéskötés nélkül keletkezett szolgáltatásra irányuló kötelezettségnek, illetve jogosultságnak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban analógia alapján e szakasz rendelkezéseit a perbeli esetre is alkalmazni kell, hiszen a 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozatot a felperes küldöttgyűlése jogszabályi felhatalmazás alapján hozta meg. E határozat pedig kötelezettséget állapított meg, illetőleg a

határozatból jogosultság keletkezett a kötelezettség követelésére, vagyis a felperes és tagjai között kötelmi jogviszonyt keletkeztetett, amelyre a régi Ptk.198.§ (3) bekezdése alapján a szerződésre vonatkozó szabályokat megfelelően alkalmazni kell.

A szerződésre vonatkozó szabályok megfelelő alkalmazása adott esetben azt jelenti, hogy azokat a kötelmi jogi szabályokat lehet alkalmazni, amelyek nem kizárólag a szerződésre vonatkoznak. Az alperes fellebbezésében felhívott *clausula rebus sic stantibus* kizárólag a szerződésekre vonatkoztatható jogelv, általában az ingyenesen vagy bizalmi viszonyon alapuló elvállalt kötelezésekre vonatkozik, célja az, hogy a szolgáltatást vállaló fél a vállalt kötelezettsége teljesítésére ne legyen kényszeríthető abban az esetben, ha a szerződés megkötése, illetőleg a szerződési nyilatkozat megtétele után, de még a teljesítés előtt a körülményeiben olyan előre nem látható lényeges változás állott be, hogy a szerződés teljesítése többé nem várható el tőle. A perbeli küldöttgyűlési határozat azonban nem elvállalt kötelezést keletkeztetett, annak alapja a felperes tagjaira nézve a kényszertartás volt.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vízgazdálkodási társulatok szabályozásának alakulása a felek jogviszonyára nem hat ki.

Nem tartotta megalapozottnak a másodfokú bíróság az alperesnek azt az érvelését sem, hogy 2013. évre az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásokra figyelemmel megszűnt a kötelelem causája, vagyis az a közfeladat, amelynek ellátására a felperesi társulat az egyéb hozzájárulást beszédhette volna. A 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozat ugyanis kimondta, hogy annak rendelkezéseit a 2012. év mellett 2013. évre is vonatkoznak, az egyéb hozzájárulást 2013. év vonatkozásában 2013. augusztus 31-ig kellett a tagoknak teljesíteni. A felperesnek 2013. évben még volt olyan közfeladata, amelynek ellátása érdekében a jogszabályi felhatalmazás alapján egyéb hozzájárulás fizetési kötelezettséget rendelhetett el, figyelemmel arra, hogy a 2013. évi CCXLIX. törvény 2014. január 1-jén lépett hatályba, így ezen időponttól került át az állami tulajdonban lévő vizek és vízellátási-művek vagyongazdálkodása, üzemeltetése, fenntartása és fejlesztése a vízügyi igazgatósági szervekhez a törvény 1.§ (2) bekezdése értelmében, a (6) bekezdés szerint pedig a víztársulat az üzemeltetési és fenntartási feladatait a vagyongazdálkodási jogának vagy kezelői jogának az ingatlan-nyilvántartásból történő törléséig volt köteles ellátni.

Abban az esetben, hogyha az alperes tag a keresettel érintett határozat alapján 2013. évre vonatkozóan az egyéb hozzájárulást a határozatban foglalt határidőre megfizette volna, szóba sem kerülhetne, hogy azt jogalap nélkül fizette meg. Az alperes a kötelezettségének a határozatban foglalt határidőre nem tett eleget, a 9/2012. számú határozat alapján történt igényérvényesítés során védekezése körében hivatkozott a felperes követelése causájának megszűnésére. A fentiek alapján azonban a 9/2012.(IV.24.) számú határozatban megjelölt „causa” az a közfeladat, amelynek teljesítésére a víztársulat a jogszabálynál fogva kötelezett volt, a víztársulat hatáskörébe tartozott, ezért alaptalan az alperes hivatkozása arra, hogy nincs jogalapja a felperes követelésének. Az a tény, hogy a 2013. évre megállapított egyéb hozzájárulást 2014., illetve 2015. évben követelte a felperes először az alperesen, a követelés jogalapját nem befolyásolja. Annak a kérdésnek a vizsgálata pedig, hogy azt a közfeladatot, amelynek teljesítésére a felperes az említett egyéb hozzájárulást érvényesíteni kívánja, elvégezte-e vagy sem, és amennyiben elvégezte, azt milyen mértékben és milyen forrásból tette, jelen per kereteit meghaladja. A másodfokú bíróság álláspontja szerint akkor lehetne vizsgálni a kötelelem causájának megszűnését, ha a 9/2012.(IV.24.) határozat a 2014. vagy ezt követő évekre vonatkozóan határozott volna meg egyéb hozzájárulás fizetési kötelezettséget, amikor a 2013. évi CCXLIX. törvény rendelkezése alapján már nem tartozott a víztársulat feladatai közé az állami tulajdonban lévő vizek, vízellátási-művek üzemeltetési és fenntartási feladatainak ellátása.

Az alperes a perben tartott másodfokú tárgyaláson a fellebbezés jogi indokait kiegészítve hivatkozott arra is, hogy álláspontja szerint a régi Ptk.198.§ (3) bekezdése jelen kötelelemre is vonatkozik. Nincs nagy különbség az akaratlagos ügylet, azaz a szerződés és a küldöttgyűlés határozatával létrejött kötelelem között. A küldöttgyűlés határozata azt jelentette, hogy a tagok a megválasztott küldötteik útján vállaltak kötelezettséget a hozzájárulás megfizetésére. Előadta, hogy a 9/2012. számú határozat meghozatala után a felperes az ingatlan-nyilvántartásból lehívta a tagok adatait, ennek alapján állapították meg, hogy kinek mekkora területe, ingatlana van, majd ez alapján kiszámított összeg megfizetésére szólították fel a tagokat. A felszólítás csak 2014 áprilisában történt, de mindenképpen 2014. március 5-e után, amikor is már megszűnt az a közérdekű cél, aminek az elvégzéséhez a hozzájárulást a küldöttgyűlés megszavazta. Erre tekintettel hivatkozott a régi Ptk.228.§-ában foglaltakra is, amely alapján álláspontja szerint a felek a szerződés hatályának beálltát bizonyítatlan jövőbeni eseménytől tették függővé, és a felfüggesztő feltétel bekövetkezett.

A fentebb kifejtettek szerint a Ptk.198.§ (3) bekezdésének alkalmazásával a szerződésekre vonatkozó szabályokat a perbeli esetben is megfelelően kell alkalmazni. Az érvénytelenség megállapítására vonatkozóan a szerződésekkel kapcsolatban a Ptk. szabályai azonban adott ügyben nem alkalmazhatóak, hiszen a jogszabályba ütköző küldöttgyűlési határozattal szemben a jogszabályban szabályozott peres eljárásban (Vt.tv.6.§(1) bekezdés e.) pont) lehetett volna kérni a határozat bírósági felülvizsgálatát, tehát ebben a körben a szerződések érvénytelenségére vonatkozó rendelkezések helyett speciális szabályok az irányadók.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában helyesen rögzítette, hogy a 9/2012. számú küldöttgyűlési határozatot, annak hatályon kívül helyezése iránt keresettel nem támadták meg, az a tagokra nézve kötelező, ezért utólag nincs lehetőség arra, hogy annak jó erkölcsbe ütközése vagy tisztességtelensége miatt a bíróság a határozatokat felülvizsgálja.

Nem helytálló az alperesnek az az érvelése, hogy a régi Ptk.228.§-a szerinti felfüggesztő feltétel bekövetkeztére tekintettel nem áll fenn az alperes fizetési kötelezettsége, a 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozat alapján.

A régi Ptk.228.§ (1) bekezdése szerint, ha a felek a szerződés hatályának beálltát bizonyítatlan jövőbeni eseménytől tették függővé (felfüggesztő feltétel), a szerződés hatálya e feltétel bekövetkeztével áll be. A (2) bekezdés értelmében, ha a felek a szerződés hatályának megszűntét tették bizonyítatlan jövőbeni eseménytől függővé (bontó feltétel), a feltétel bekövetkeztével a szerződés hatálya megszűnik.

Ez a jogszabályhely adott esetben nem alkalmazható, ugyanis a szerződés hatályának megszűntét függővé tevő bizonyítatlan jövőbeni esemény, feltétel rögzítése a szerződésben szükséges. A felek jogviszonya nem szerződéses jogviszony, hanem jogszabályi felhatalmazás alapján meghozott határozattal létrejött kötelmi jogi jogviszony, amelyben a határozat hatálya megszűnését előidéző feltételt a határozatot meghozó felperesi szerv nem szabott. Az alperes által hivatkozottak azért sem alkalmazhatók adott esetben, mert 2013. évben a közcél, amelynek teljesítése érdekében a 9/2012.(IV.24.) küldöttgyűlési határozat egyéb támogatás megfizetésére kötelezte a tagokat, még fennállt.

Az indokolás fentiek szerinti kiegészítésével ezért a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes perköltséget nem igényelhet és a Pp.78.§(1) bekezdése alapján viselni tartozik a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Pécs, 2017. január 19.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró